

Rozdział XIII.

Dochodzenie roszczeń o odszkodowanie.

§ 35. 1. Właściciel, który nie zgadza się z decyzją organu PZU w sprawie odszkodowania, może w ciągu 30 dni od dnia otrzymania tej decyzji odwołać się do organu bezpośrednio nadrzędnego PZU (dyrekcji wojewódzkiej lub Zarządu Centralnego).

2. Jeżeli właściciel nie zgadza się z decyzją organu nadrzędnego PZU (ust. 1) albo nie skorzysta z uprawnienia określonego w ust. 1, może dochodzić swych roszczeń na drodze sądowej.

3. Roszczenia nie można dochodzić sądowo po upływie 6 miesięcy od dnia otrzymania od PZU:

- 1) decyzji o nieuznaniu roszczenia do odszkodowania lub
- 2) decyzji o wysokości przyznanego odszkodowania.

4. PZU jest obowiązany w decyzjach, o których mowa w ust. 3, pouczyć właściciela o terminie wniesienia pozwu

i o skutkach prawnych połączonych z zaniedbaniem tego terminu. W przypadku niepouczenia przewidziany w ust. 3 termin nie biegnie.

§ 36. Roszczenia właściciela i PZU w sprawach o odszkodowania przedawniają się z upływem 3 lat od dnia powstania szkody.

Rozdział XIII.

Przepisy końcowe.

§ 37. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 1951 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia budynków (Dz. U. Nr 21, poz. 168).

§ 38. Wykonanie rozporządzenia poracza się Ministrowi Finansów.

§ 39. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1958 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

255

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 września 1957 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw konwencji o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 roku.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułami 57 i 61 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych, artykułami 56 i 60 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu, artykułami 137 i 140 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz

artykułami 152 i 156 Konwencji Genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny,

podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. U. z 1956 r. Nr 38, poz. 171), następujące państwa złożyły Rządowi Szwajcarskiemu swoje dokumenty ratyfikacyjne bądź akcesyjne powyższych konwencji:

Panama	10 lutego	1956 roku
Wenezuela	13 lutego	1956 "
Irak	14 lutego	1956 "
Peru	15 lutego	1956 "
Libia	22 maja	1956 "
Grecja	5 czerwca	1956 "
Maroko	26 lipca	1956 "
Argentyna	18 września	1956 "
Afganistan	26 września	1956 "
Laos	29 października	1956 "
Niemiecka Republika Demokratyczna	30 listopada	1956 "

z następującymi zastrzeżeniami:

Do artykułu 10 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych, do art. 10 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu, do art. 10 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych oraz do art. 11 Konwencji Genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

„Prośba, skierowana przez Mocarstwo zatrzymujące do Mocarstwa neutralnego albo do organizacji międzynarodowej lub humanitarnej, o podjęcie się zadań, powie-

rzonych Mocarstwom opiekuńczym postanowieniami Konwencji, nie będzie uważana przez Niemiecką Republikę Demokratyczną za obowiązującą, o ile nie uzyska się na to zgody Rządu kraju, którego osoby podlegające ochronie są obywatelami”.

Do art. 12 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych:

„Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej oświadcza, że Mocarstwo zatrzymujące, przekazując jeńców wojennych innemu Mocarstwu, które przystąpiło do Konwencji, nie jest uwolnione od odpowiedzialności za przestrzeganie postanowień Konwencji w stosunku do jeńców wojennych”.

Do art. 85 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych:

„Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej nie przyzna korzyści artykułu 85 jeńcom wojennym, którzy zostaną skazani wyrokiem prawomocnym za zbrodnie wojenne lub zbrodnie przeciw ludzkości zgodnie z zasadami Trybunału Sprawiedliwości w Norymberdze”.

Do art. 45 Konwencji Genewskiej o ochronie osób cywilnych podczas wojny:

„Rząd Niemieckiej Republiki Demokratycznej oświadcza, że Mocarstwo zatrzymujące, przekazując osoby podlegające ochronie innemu Mocarstwu, które przystąpiło do Konwencji, nie jest uwolnione od odpowiedzialności za przestrzeganie postanowień Konwencji w stosunku do osób podlegających ochronie”.

Chińska Republika Ludowa 28 grudnia 1956 roku z następującymi zastrzeżeniami:

1. „Odnośnie do art. 10 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych i chorych w armiach czynnych z dnia 12 sierpnia 1949 r. Chińska Republika Ludowa nie będzie uważała za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego rannych i chorych lub personel sanitarny i kapelanów skierowanej

do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile nie uzyska się na to zgody rządu państwa, którego osoby podlegające ochronie są obywatelami.

2. Odnośnie do art. 10 Konwencji Genewskiej o polepszeniu losu rannych, chorych i rozbitków sił zbrojnych na morzu z dnia 12 sierpnia 1949 r. Chińska Republika Ludowa nie uznaje za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego rannych, chorych i rozbitków lub personel sanitarny i kapelanów, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile nie uzyska się na to zgody rządu państwa, którego osoby podlegające ochronie są obywatelami.

3. Odnośnie do art. 10 Konwencji Genewskiej o traktowaniu jeńców wojennych z dnia 12 sierpnia 1949 r. Chińska Republika Ludowa nie uznaje za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego jeńców wojennych, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile nie zostanie na to uzyskana zgoda rządu państwa, którego jeńcy wojenni są obywatelami. Odnośnie do art. 12 Chińska Republika Ludowa uważa, że Mocarstwo zatrzymujące, które przekazało jeńców wojennych innemu Umawiającemu się Mocarstwu, nie jest z tego powodu uwolnione od odpowiedzialności za stosowanie Konwencji, kiedy ci jeńcy wojenni są pod władzą Mocarstwa, które ich przyjęło. Odnośnie do art. 85 Chińska Republika Ludowa nie jest związana artykułem 85 w sprawie traktowania jeńców wojennych skazanych na mocy ustawodawstwa Mocarstwa zatrzymującego zgodnie z zasadami ustalonymi przez Międzynarodowe Trybunały Wojenne w Norymberdze i Tokio w procesie o zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciw ludzkości.

4. Jakkolwiek Konwencja Genewska dotycząca ochrony osób cywilnych podczas wojny z dnia 12 sierpnia 1949 r. nie stosuje się do osób cywilnych znajdujących się poza terytorium okupowanym przez nieprzyjaciela i w następstwie nie odpowiada całkowicie wymaganiom humanitarnym, jest ona zgodna z interesem ochrony osób cywilnych na terytoriach okupowanych oraz w pewnych innych przypadkach i z tej przyczyny jest ratyfikowana z następującymi zastrzeżeniami:

Odnośnie do art. 11 Chińska Republika Ludowa nie uznaje za ważną prośby Mocarstwa zatrzymującego osoby podlegające ochronie, skierowanej do państwa neutralnego lub organizacji humanitarnej, o podjęcie się zadań powierzonych Mocarstwu opiekuńczemu, o ile nie zostanie uzyskana na to zgoda rządu państwa, którego osoby podlegające ochronie są obywatelami.

Odnośnie do art. 45 Chińska Republika Ludowa uważa, że Mocarstwo zatrzymujące, które przekazało osoby podlegające ochronie innemu Umawiającemu się Mocarstwu, nie jest z tego powodu uwolnione od odpowiedzialności za stosowanie Konwencji, kiedy te osoby podlegające ochronie są pod władzą Mocarstwa, które je przyjęło."

Iran	20 lutego	1957 roku
Haiti	11 kwietnia	1957 "
Tunis	4 maja	1957 "
Albania	27 maja	1957 "
Demokratyczna Republika Wietnamu	28 czerwca	1957 "
Brazylia	29 czerwca	1957 "

Minister Spraw Zagranicznych: w z. M. Naszkowski

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opłata za prenumeratę Dziennika Ustaw wynosi: rocznie 75 zł, półrocznie 45 zł.
Opłata za prenumeratę załącznika do Dziennika Ustaw wynosi rocznie 45 zł, półrocznie 27 zł

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I I i od I VIII) lub na okres półroczny (od II I i od I VIII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, VIII Oddział Miejski, Warszawa nr 1532-91-5, cz. 2, dz. 5, rozdz. 19. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odrinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów) nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.) powiat, ulicę nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Dziennika Ustaw.

Pojedyncze egzemplarze Dziennika Ustaw nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki” Księgarnia Prawno-ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127 w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wilkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Wydano z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie ul. Tamka 2